

samfund, og derfor skal det være et krav, at de lærer vort sprog, tilpasser sig arbejdsmarkedet og sætter sig ind i vore kulturelle og demokratiske traditioner. Tilflytterne forventer det af os, og ville vi ikke selv anse det for et rimeligt krav, hvis vi skulle bo i et nyt land? Jo, selvfølgelig.

Det må i dag konstateres, at årtiers velmenende forsøg på at integrere flygtninge og indvandrere i det danske samfund i stort omfang er slået fejl. Store indvandrergrupper lever i dag i en slags selvvalgt isolation. De taler og forstår ikke dansk. De lever udelukkende efter de moral- og værdinormer, som de har bragt med sig fra hjemlandet. Kort sagt, de deltager ikke i det danske samfund.

Ét er, at mange førstegenerationsindvandrere nu nærmest er tabt på gulvet. Der er ganske enkelt gået for lang tid, uden at der er stillet klare og præcise krav om integration. Langt mere bekymrende er, at mange anden- og tredjegenerationsindvandrere møder op i den danske folkeskole uden at kunne ét ord dansk. Det er nærmest katastrofalt, og det vidner om en fejlslagen integrationspolitik, for uden danskkundskaber og uden kendskab til og forståelse for det danske samfund er disse unge prisgivet på arbejdsmarkedet, og de er henvist til at leve af offentlig forsørgelse.

Vi konservative vil ikke acceptere, at unge indvandrere i denne og næste generation tabes på gulvet. Derfor er det nødvendigt med nytænkning og med klare krav i integrationspolitikken.

Det danske samfund hverken kan eller skal acceptere, at store indvandrergrupper frivilligt isolerer sig. Derfor er det bydende nødvendigt, at den fremtidige politik bygger på en erkendelse af, at både gulerod og stok er påkrævet.

Der er ingen tvivl om, at integration starter i hjemmet, og så er vi ved problemets kerne, for i mange indvandrerhjem i Danmark er der ingen integration overhovedet. Vi ved, at mange indvandrerbørn, bl.a. tyrkiske, møder op den første skoledag uden at kunne tale dansk.

En årsag til dette er de familie- og kulturmønstre, som indvandrerne har medtaget fra hjemlandet. Et typisk mønster er jo, at kvinderne ingen tilknytning har til det danske arbejdsmarked, og ofte har de kun i meget begrænset omfang været i berøring med det øvrige danske samfund. Flere kommuner har derfor forsøgt sig med særlige integrationsforanstaltninger over for indvandrerkvinderne. De fleste er blevet fiaskoer, ganske enkelt fordi kvinderne ikke får mandens tilladelse eller accept til at deltage.

Den naturlige følge af dette er, at et stort antal indvandrerkvinder ikke forstår eller taler dansk. Derfor har de kun et særdeles begrænset, ja, ofte intet kendskab til det danske samfund og de traditioner og normer, som samfundet bygger på. Indvandrerkvindernes opgave er jo traditionelt at opdrage børnene, og som en konsekvens af kvindernes manglende integration holdes børnene hjemme. Næsten ingen indvandrerbørn kommer i vuggestue eller dagpleje, og kun få kommer i børnehave. Første gang børnene rigtig konfronteres med det danske samfund og det danske sprog er på deres første skoledag, og så er det jo ikke underligt, at de intet forstår af, hvad der bliver sagt.

Derfor er det en klar konservativ målsætning, at familierne motiveres til, at de selv og deres børn tager del i det omliggende samfund. Det sker bedst ved en positiv motivation, men er det ikke nok, skal der også være mulighed for økonomisk at ramme de familier, som ikke vil deltage i integrations- og aktiveringsprojekter. Det kan f.eks. ske ved, at kontanthjælp og andre sociale ydelser fratages familier, som ikke møder op og deltager i disse aktiviteter.

Men uanset at rigtig motivation og klare krav på længere sigt kan være med til at afhjælpe problemet, står vi i dag med en akut opgave. Hvad gør vi med alle de fremmedsprogede børn, som nu og i de kommende år står foran deres første skoledag, og som ikke kan tale dansk?

Vores løsning er, at der må oprettes særlige modtageklasser for alle disse børn et eller to år før den egentlige skolestart, og at der skal være mødepligt. Formålet med sådanne modtageklasser er at sikre indvandrerbørnene tilstrækkelige danskkundskaber, så de i første klasse kan deltage side om side med de danske børn uden brug af tolke.

Millionerne til disse ganske mange modtageklasser kan bl.a. skaffes ved at fjerne modersmålsundervisningen. Det er ikke samfundets opgave at sørge for, at fremmedsprogede børn undervises i serbisk, arabisk, spansk, hindu, eller hvad der måtte være deres hjemlands sprog. Dette er forældrenes ansvar. I den danske folkeskole skal de lære at tale og skrive dansk, således at de bedst muligt kan begå sig i det danske samfund til gavn for dem selv og til gavn for Danmark.

Så ønsker vi at give kommunerne ret til at fordele de fremmedsprogede elever på skolerne, således at der højst er 25 pct. fremmedsprogede